

R 1801 (page 95)

கெத்திசைமனேயில் வியாகுலம்

THE AGONY IN GETHSEMANE.

மாற்கு 14:32-42; மத்தேயு 26:36-46; ஹூக்கா 22:39-46; யோவான் 18:1

“பிதா எனக்குக் கொடுத்த பாத்திரத்தில் நான் பானம் பண்ணாதிருப்பேனோ?”

இந்தப் பாடத்தினுடைய துயரம் நிறைந்த காட்சிகளை நாம் பார்க்கையில், பயபக்தியுடனும், ஆழ்ந்த நன்றியுடனும், நம்முடைய பாரத்தையே அவர் சுமந்திட்டார் என்றும், நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது என்றும், அவரது தழும்புகளினாலே நாம் சுகமானோம் என்றும் நினைவுக்குருவோமாக.

ஓவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் நன்கு பரீச்யமான இச்சம்பவப் பதிவானது, விலையேறப்பெற்ற படிப்பினைகளுள்ள ஒன்றாகும், அதிலும் விசேஷமாக அவரது கிருபையினால் கர்த்தருடைய அடிச்சுவடுகளில் பின்தொடர்வதற்குப் பிரயாசம் எடுக்கின்றவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு விலையேறப்பெற்ற படிப்பினைகள் முழுக்க நிரம்பப் பெற்ற ஒன்றாகும். நாம் புரிந்துகொள்வது என்னவெனில்: (1) போதகர் தாம் காட்டிக்கொடுக்கப்படுவதற்கும் மற்றும் தமக்குக் கடுமையான சோதனைகள் வருவதற்குமான தம்முடைய வேளை சமீபித்துள்ளது என்பதை உணர்ந்தபோது, அவர் முதலாவதாக சீஷர்களைத் தேற்றி, அவர்களுக்கு ஆலோசனைக் கொடுத்து, அவர்களுக்காக, அவர்களோடுகூட ஜெபம் ஏற்றுத்தப் பிற்பாடு தேவனிடத்தில் ஜெபம்பண்ணுவதற்கும், அவரோடு ஜக்கியம் கொள்வதற்கும், தேவையான வேளையில் கிருபைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் வேண்டி தனியான ஓர் இடத்தைத் தேடுவதே அவரது அடுத்தக்கட்ட உறுதியான உணர்வாய்க் காணப்பட்டது. (2) தம்முடைய சீஷர்களுக்கான அவரது அன்பையும் மற்றும் அவர்களது அன்பையும், அனுதாபத்தையும் திரும்பப்பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அவரது விருப்பத்தையும் நாம் கவனிக்கின்றோம். “தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்புவைத்தபடியே, முடிவெரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்.” மேலும் அவர் அவர்களை அன்புகூர்ந்ததினாலும், அவர்களும் தம்மை அன்புகூருகிறார்கள் என்று அவர் அறிந்திருந்ததினாலும் தாம் ஜெபம் பண்ணப்போகிற இடத்தில், அவர்களும் தம்மோடுகூட விழித்திருந்து, ஜெபம் பண்ணத்தக்கதாக, அவர்கள் வருவதற்கு அனுமதித்தார். தம்முடைய இறுதி ஜெபவேளையானது காட்டிக்கொடுப்பவளால் சடுதியாய்க் குறுக்கிடப்படாமல் காணப்படத்தக்கதாக, வெளிக்காலல் புரியும் வண்ணமாக பேதுரு, யாக்கோபு மற்றும் யோவானைத் தவிர மற்ற அனைவரையும் தோட்டத்தின் நுழைவாயிலில் நிறுத்தி வந்தார்; இந்த மூவருடன்கூட அவர் தோட்டத்திற்குள் வந்தார்; அனலாய் இருக்கும் சுபாவமுள்ள இந்த மூவரிடத்தில் தேறுதலான அனுதாபத்தை, அவர் கண்டதாகத் தெரிகின்றது மற்றும் விழித்திருந்து, ஜெபம் பண்ணுவதற்கான உண்மையான வேண்டுகோளை விடுத்தவராக, அவர் அவர்களைவிட்டு, கல்லெறியும் தொலைவுக்குப் போயுள்ளார். ஜெபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அவர் மூன்று தரம் எழுந்து “என் ஆக்குமா மரணத்திற்கு ஏதுவான துக்கம் கொண்டிருக்கிறது” என்று சூறி மனித அனுதாபத்தின் தொடுதலைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக, வியாகுலமான ஆக்குமாவுடன் அவர்களிடத்தில் திரும்பி வந்தார். அவரைக் கொஞ்சம் நேரம் சோர்வுபடுத்தினதும், இரத்தத்தின் மாதுளிகள் வியர்வையாக வருமளவுக்குக் கடுமையான அளவில் மனதிற்கும், நரம்பிற்கும் அழுத்தம் ஏற்படுத்தினதுமான துக்கமாக, வியாகுலமாக அது காணப்பட்டது.

போதகர் இப்படி மனித அனுதாபத்தை விரும்பினது என்பது, அவர் சார்பிலான பெலவீனத்திற்கான அறிகுறியாகாது. அவருடைய சுபாவமானது காடுமுரடானதாகவோ, விருப்பு வெறுப்பு அற்றதாகவோ, வலி, இழப்பு மற்றும் நிந்தனை தொடர்புடைய விஷயத்தில் உணர்வற்றதாகவோ இல்லை; அவர் தொடர்பு வைத்திருக்கும் நபர்கள், அவரது மகிமையான பூரணத்திற்கு வெகுக் கீழானவர்களாகக் காணப்பட்டபோதிலும், அவரது சுபாவமானது பெருமையானதாகவோ, தம்மையே சார்ந்துள்ளதாகவோ, மனித உறவினின்று தம்மைப் பிரித்து விலகுகின்றதாகவோ இல்லை. கிருபையாக அவர் கீழ் நிலையிலுள்ள மனித சாயவுக்குத் தம்மைத் தாழ்த்திக்கொண்டார் மற்றும் அவர்களைப் பிரியத்திற்குரிய சகோதரர் என்று கருதினார் மற்றும் அவர்களைக் குறித்து அவர் வெட்கப்படவில்லை. அவரது சுபாவமானது நூட்பமானதாகவும், அன்புள்ளவைகளை, நல்லவைகளை, உண்மையுள்ளவைகளைக் கூட்மையாய் உணர்ந்து

R1801 : page 96

கொள்ளுகிறதாகவும், இவைகள் அனைத்திற்கும், எதிர்மாறான வலியையும்கூட அதே அளவுக்கு உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறதாகவும் காணப்பட்டது. மனிதனுடைய சீர்க்கேடும், மனிதனுடைய துயரங்களும், அவரது பூமிக்குரிய ஜீவியக் காலம் முழுவதும், அவரைத் தொடர்ந்து வெகு பாரமாய் அழுத்தி இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்தப் பயங்கரமான வேளையிலோ, ஒட்டுமொத்த உலகத்தினுடைய பாரங்களும், துயரங்களும் அவரது தோள்கள் மீது குவிக்கப்பட்டது மற்றும் அவர் பாவிபோன்று பாடுபட வேண்டும், மரிக்க வேண்டும்; அதாவது உயிர்த்தெழுதலுக்காகப் பிதாவின் கிருபையை மாத்திரம் விசுவாசித்தவராக மரித்துப்போக வேண்டும். இந்த ஒரு வேளையில் அவரது மரணம், சர்ர வியாகுலம், அவமானம், கொடுமை மற்றும் கோர மரணத்திற்கேதுவான சித்திரவதை முதலானவைகள் பற்றின உணர்ந்துகொள்ளுதல் மாத்திரம் அவருக்குள் காணப்படாமல், இன்னுமாகத் தம்முடைய பிரியமான சீஷர்கள் பயத்தினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு, தம்மை தனிமையில் விட்டுவிடும்போது தாம் அனுபவிக்கப்போகும் தனிமைக் குறித்த உணர்வும் அவருக்குள் குவிந்தன; மற்றும் திரும்பிட முடியாத அளவுக்கான யுதாசினுடைய இழப்பும், யுத ஜாதியாருடைய நடவடிக்கைக் குறித்துமான கவலைகரமான நினைவுகளும் அவருக்குள் குவிந்தன - அவரது சொந்த ஜனங்கள் அவரை அசட்டைப்பண்ணி, “இவர் இரத்தப்பழி எங்கள் மீதும் எங்கள் பிள்ளைகள் மீதும் வருவதாக” என்று கூறினதன் மூலம் அவரது இரத் தப்பழியைத் தங்கள் தலைகள் மீது பெற்றுக்கொண்டனர். இதன் விளைவாக அவர்கள் மீது சீக்கிரத்தில் வரும் பயங்கரமான பெருந்துண்பத்தை அவர் முன்னறிந்தவராய் இருந்தார். தம்முடைய பலியின் மூலமாக, உலகத்திற்குப் பாவத்திலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் விடுதலையைத் தாம் பெற்றுக்கொள்வது வரையிலும், குற்றவாளியாய்க் காணப்பட்ட உலகமானது தொடர்ந்து தவித்து, பிரசவ வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதானது, அவரைப் பொறுப்பினுடைய பாரம் குறித்து உணரச் செய்தது; இதை ஓரளவுக்கு நம்மால் கணிக்க மாத்திரமே முடிகின்றதேயொழிய, முழுமையாய்ப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இவைகள் அனைத்துடன்கூட பாவநிவாரண நாளினுடைய நிழலான பலியின் மாதிரிக்கேற்ப, தாம் ஏற்றுக்க வேண்டிய பலி தொடர்புடையதான நியாயப்பிரமாணத்தினுடைய ஒவ்வொரு எழுத்தும், எழுத்தின் உற்பும் பூரணமாய் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்ற உண்மைப் பற்றின அறிவும் அவருக்கு இருந்தது [* ஆசிரிப்புக்கூடார நிழல்கள், ஆங்கில பக்கம் - 39; துமிழ் பக்கம் - 43 பார்க்கவும்]. பணியில் ஏதாகிலும் ஒரு பாகத்தில் அவர் தவறி விட்டாரானால், தமக்கும், மனுஷர்களுக்குமான அனைத்தும் இழந்துபோய்விட வேண்டியிருக்கும். அவர் பரிபூரண மனிதுராகக் காணப்பட்டாலும்கூட, மாம்சமானது எவ்வளவுதான் பூரணமாய் இருப்பினும், அது அவ்வேலையைச் சமாளிப்பதற்குப் பொருத்தமானதல்ல.

அந்தப் பயங்கரமான வேளையில், அவர் தனித்துக் காணப்படும்பொழுது, தினைறவைக்கும் இரவினுடைய இருளில் தற்காப்பில்லாமல், தம்மைக் காட்டிக்கொடுப்பவனுக்காகக் காத்திருக்கையில் தம்மைத் துண்புறுத்தப் போகிறவர்களின் சித்தமானது பகைமையினால் வெறியூட்டப்பட்டு, சாத்தானுடைய ஆற்றலினால் நிறைந்திருக்க, நமது கர்த்தர் எத்தகைய மன வலிமையுடன் காணப்பட வேண்டும்! ஒ! உலகம் மற்றும் அவருடைய எதிர்க்காலமானது தராசில் எவ்வளவாய் நடுங்கினது! தெய்வீக உதவியில்லாமல், பரிபூரணமான மனித சுபாவம்கூட, இத்தகைய ஒரு நெருக்கடியான நிலையைச் சமாளிக்க முடியாது; ஆகையால் உயிர்த்தெழுதலின் வாயிலாகத் தும்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லவனா நோக்கி, அவர் பலத்த சத்தத்தோடும், கண்ணோரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி ஜௌபம் பண்ணினார். தேவையான ஆறுதலானது ஏசாயா தீர்க்கத்திரிசியின் (42:1, 7) வாயிலாகக் கொடுக்கப்பட்டது; இவர் மூலம் யேகோவா தேவன், “இதோ, நான் ஆதரிக்கிற என் தாசன், நான் தெரிந்துகொண்டவரும், என் ஆத்துமாவுக்குப் பிரியமானவரும் இவரே; என் ஆவியை அவர்மேல் அமரப்பண்ணினேன்; அவர் புறஜாதிகளுக்கு நியாயத்தை வெளிப்படுத்துவார். . . . அவர் இளக்கிரிப்பதுமில்லை, பதறுவதுமில்லை. . . . கர்த்தராகிய நான் நீதியின்படி உம்மை அழைத்து, உம்முடைய கையைப் பிடித்து, (விழுந்துபோய்விடாதபடிக்கு அல்லது தவறிடாதபடிக்கு) உம்மைத் தற்காத்து, உம்மை ஜனத்திற்கு உடன்படிக்கையாகவும், ஜாதிகளுக்கு ஒளியாகவும் வைக்கிறேன்” என்று கூறியினரார்.

கெத்செமனேயின் பயம் கலந்த நெருக்கடியானது, சகிப்புத்தன்மையின் ஆற்றல்களை, அவைகளின் உச்சக்கட்ட அளவு வரையிலும் ஈடுபடுத்தின பிற்பாடு, அவரது ஜௌபமானது, “இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கக்கூடுமானால் நீங்கும்படி செய்யும்; ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவுது” (மத்தேய 26:39) என்பதாக மாத்திரம் காணப்பட்டது. பாத்திரம் அவரைவிட்டு நீங்கக்கூடாததாய் இருந்ததினால், தேவதாதன் வந்து, அவருக்கு ஊழியம் புரிந்திட்டார். எப்படி ஊழியம்புரிந்திட்டார் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது, எனினும் அநேகமாக வரவிருக்கும் மகிமைத் தொடர்புடையதான தீர்க்கத்தரிசின நிழல்களினாலும், விலையேறப்பெற்ற வாக்குத்துத்தங்களினாலும் அவரது மனதினைப் புத்துணர்வடையைப் பண்ணியிருந்திருக்க வேண்டும்; இந்த நிழல்களையும், வாக்குத்துத்தங்களையும் கொண்டு, அடர்த்தியான இருளின் இருட்டானது

அவரது ஆத்துமாவை மூடி, அவரது நம்பிக்கையை நெருக்கி, “மரணத்திற்கு ஏதுவான” துக்கத்தை அவருக்குக் கொண்டுவந்திட்டான் அந்த வேளையில், அவரை தேற்றிடுவதற்கு, சீஷர்கள் அவைகளைப் போதுமான அளவுக்குப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆ! யேகோவா தேவனே அவரை ஆதரித்தார், அவரது பரிசுத்த நாமத்திற்கு ஸ்தோத்திரம்! அவரது வாக்குத்தத்தத்திற்கேற்ப அவரது தாசன் இளக்கரிப்பதுமில்லை, பதறுவதுமில்லை.

அந்தப் பாக்கியமான ஊழியத்தின் காரணமாக தைரியமானது வலுவூட்டப்பட்டது மற்றும் அதைக் கண்டு நாம் மிகவும் வியப்படைகின்றோம். அது வலி, அவமானம் மற்றும் இழப்புக் குறித்த விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத தன்மையின் காரணமாக உண்டான தைரியமாய் இராமல், தெய்வீக வாக்குத்தத்தம் மற்றும் வல்லமையெனும் திரைக்குள்ளாக நங்கூரமிடப்பட்டுள்ளதான் விசுவாசத்தினால் உண்டான தைரியமாகும். அவர் தமது விசுவாசக் கண்களினால் சுத்தியம் மற்றும் நீதியினுடைய மகிமையான வெற்றியைக் கண்டபோது - தமது ஆத்தும வருத்தத்தின் பலனைக் கண்டு, திருப்தியடைந்த போது - மீட்கப்பட்ட உலகத்தினுடைய நிதத்தியமான சந்தோஷத்தையும், ஆசீர்வாதத்தையும், பிதாவினுடைய ஆசீர்வாதங்களின் ஜகவரியத்தையும், வரவேற்றபையும் பரலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் உள்ள உண்மையுள்ள சிருஷ்டிகள் யாவருடைய நன்றியறிதலையும், அன்பையும் கண்டு, திருப்தியடைந்தபோது - ஆம் விசுவாசம் மற்றும் முடிவு பரியந்தமும் உண்மையாய்ச் சகித்தலின் பலன்களை உணர்ந்தபோது, அவர் தேற்றப்பட்டார் மற்றும் உற்சாகமூட்டப்பட்டார்; இப்பொழுது அவரால் அமைகலுடனும், தைரியத்துடனும்கூட சுத்துருக்களைச் சந்திக்க சென்றிடமுடியும். ஆம் இந்த வெற்றியினாலே, இந்த விசுவாசத்தினாலேயே அவர் ஜெயங்கொண்டார் மற்றும் இப்படியாகவே ஜெயங்கொள்ள வேண்டும்.

இப்பொழுது கெத்செமனேயில் வரப்போகின்றதான் நிகழ்வுகள் குறித்த பயம் கலந்த உணர்ந்துகொள்ளுதல்கள் முடிவுக்கு வந்தது. யூதாசுக்கும், உரோம சேவகர்களுக்கும் அவர் பதில் கொடுத்தபோதும், அப்பதிலினால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தாக்கத்தின்போதும், அவரது அமைதியான, உண்நதமான மனோதிடத்தைக் கவனியுங்கள். இந்த வியத்தகு மனிதனுடைய (இயேசுவினுடைய) கம்பீரமும், வீராந்த தோற்றமும் அவர்களை மிகவும் அடக்கினதால், ஒருவேளை அவர் தம்மை அவர்கள் கையில் ஒப்புக்கொடுக்கவில்லையெனில், அவர்களால் அவரைப் பிடித்திருக்க முடியாது. திகைப்படைந்த மற்றும் களைப்புற்றிருந்த சீஷர்களுக்கான அவரது இரக்கத்துடன் கூடிய அக்கறையையும், அவர்களுக்கான அவரது, “ஆவி உற்சாகமுள்ளதுதான், மாம்சமோ பலவீணமுள்ளது” என்ற அன்புடன் கூடிய காரணங்கள் காட் டுதலையும், தாம் கைது செய்யப்படும்போது, தம்முடைய சீஷர்கள் தமக்கு ஏற்படப்போகும் துன்புத்துகலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளத்தக்கதாக, அவர்கள் வழியில் போவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்று சேவகர்களிடம் அவர் வேண்டிக்கொண்டதையும் (யோவான் 18:8) கவனியுங்கள். அவருடைய சோதனைகள், கேலிக்குள்ளாக்கும் நிகழ்வுகள் அனைத்தின் மத்தியிலும் மற்றும் இறுதியில் சிலுவையில் அறையப்படுவின்போதும், மற்றவர்களுடைய நலனுக்கடுத்த விஷயங்களிலுள்ள அவரது தைரியமும், அக்கறையும் ஒருபோதும் நலிந்து போய்விடவில்லை.

ஆகையால் இப்படி நமது கர்த்தரை மிகவும் கடுமையான சோதனையின் கீழ்க் கண்டு, எப்படி யேகோவா தேவனின் கரம் அவரை ஆதரித்தது என்று காண்கையில், அது அவரது அடிச்சுவடுகளில் நடப்பதற்குப் பிரயாசம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அனைவருடைய விசுவாசத்தையும் பெலப்படுத்திடுவதாக மற்றும் இவர்களிடமே கர்த்தர், “திடன் கொள்ளுங்கள், நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்; இந்த விசுவாசமே உலகத்தை ஜெயிக்கிற ஜெயம்” என்று சூறினார் (யோவான் 16:33; 1 யோவான் 5:4). கிறிஸ்துவினுடைய சர்வத்தின் பாதமானது கல்லில் இடறாதபடிக்கு (ஏதோ சில அமிழ்த்துகிற சோதனைகளானது அவர்களுக்கு மிகவும் பாரமானதாய்ப் போகாதபடிக்கு), அவர்களை ஏந்திக்கொண்டு போகும்படிக்குத் தம்முடைய தூதர்களுக்கு யேகோவா தேவன் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார் அல்லவா? (சங்கீதம் 91:11, 12). ஆம், அவரது கரமானது தலையாகிய நமது கர்த்தர் இயேசுவை ஆதரித்தது போலவே, பாதங்களையும் நிச்சயமாய் ஆதரித்திடும். அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய்த் தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்றாலும், “பயப்படாதே சிறுமந்தையே, உங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க உங்கள் பிதா பிரியமாயிருக்கின்றார்” என்கிறார் (லுக்கா 12:32). இரட்சிப்பைச் சுதந்தரிக்கப்போகிறவர்களினிமித்தமாக ஊழியஞ்செய்யும்படிக்கு பணிவிடை ஆவிகள் அனுப்பப்பட்டு இருக்கின்றனர். இவர்களது பணிவிடைகளானது நம்மால் பார்க்க முடியாது

R1802 : page 96

என்றாலும், இவைகள் உண்மைதான். கிறிஸ்துவினுடைய சர்வத்தின் சக அங்கத்தினர்கள் கூட, ஒருவருக்கொருவர் கர்த்தருடைய தூதுவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர் மற்றும் இவர்களும் பாதங்களை ஏந்திடுவதற்கான சிலாக்கியத்தில் பங்கடைபவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

ஆனால் தேவையின் போதான இந்த உதவியை நாம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு, நாம் அதற்காக வேண்டுக்கொள்வது அவசியமாகும். உண்மையில் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு வேளையும் தேவையின் வேளையாகவே காணப்படுகின்றது; ஆகையால் ஜெப் நிலையிலேயே நாம் ஜீவிப்பது, அதாவது இடைவிடாமல் ஜெப் பண்ணுவது நமக்கு அவசியமாய் உள்ளது. நமது கர்த்தருக்கே தமிழ்மையை ஜீவியத்தின் விறுவிறுப்பான சூழ்நிலைகளினின்று அடிக்கடி விலகி, தேவனிடத்திற்குத் தனியே சென்று, அன்பின் நெருக்கமான ஜக்கியத்தினை உறுதியாய் வைத்துக்கொள்வது அவசியமாய் இருந்ததானால், நமக்கும் நிச்சயமாகவே அவசியமாய் இருக்கும்; மற்றும் இப்படியாகச் செய்யும்போது, நாமும் தேவையின் போதான கிருபையை எப்போதும் பெற்றுக்கொள்கின்றவர்களாய் இருப்போம். கடுமையான சோதனைகளின் வேளைகளில், நமது கர்த்தருடைய விஷயத்தில் காணப்பட்டதுபோலவே, இருளானது ஆத்துமாவை ஆழமாய் சூழ்ந்து கொள்ளுகிறதாய்க் காணப்படும், நம்பிக்கையின் நட்சத்திரங்கள் அனைத்தையும் மறைத்துப் போடுகிறதாய்க் காணப்படும்; எனினும் நாமும் கர்த்தரைப் போன்றே யேகோவா தேவனுடைய சர்வ வல்லமையுள்ள கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, “ஆகிலும் என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல உம்மையை சித்தத்தின்படி ஆகக்கடவுது”என்று சூறுவோமானால், அவரது கிருபை எப்போதும் போதுமானதாய் இருக்கும்; மற்றும் சங்கீதக்காரனோடுகூட நாமும் “என் மாம்சமும் என் இருதயமும் மாண்டுபோகிறது; தேவன் என்றென்றைக்கும் என் இருதயத்தின் கன்மலையும் என் பங்குமாயிருக்கிறார்” என்று சூறமுடியும் (சங்கீதம் 73:26); மற்றும் கர்த்தரோடுகூட நம்மையை இருதயங்களும், “பிதா எனக்கு ஊற்றின பாத்திரத்தில் நான் பானம் பண்ணாதிருப்பேனோ?”என்று சூறும்.
